

NO TANQUIS ELS PORTICONS, DE NIT...

La veig cada dia al terradet de davant de casa endreçant i desendreçant. Quantes d'andròmines! Comptadors de gas, somiers, regadores, tot pols i rovell, esgavellat, esbotzat, míser. Estrelles de paper d'estany, de tota grandària, penjades pertot, a centenars com en un cel pedagògic. I un animal fabulós, de drap, que ella amoixa tendrament, i al qual parla amb manyagueria. Ara és menuda com un infant de gorra de cop; ara es dreça esvelta i altiva, tan alta, que no li veig la testa.—*No tanquis*, li dic, *la finestra, de vespre; deixa el quinqué mig donat, amb poca claror, que et vegi treballejant per l'estança; ajup-te, mou-te, estira't, desfés-te la tofarsa cabellera. Perd-te pel bosc de les teves múltiples ombres, penja i despenja robes arnades o capes amb folres de pell d'ermíni, multiplica't fins a perdre't pels fondals del mirall. No tanquis*, li dic, *els porticons, de nit; deixa'm imaginar només, de fora estant, com te fas transparent sota un doll d'aigües, i endevinar, sense llibres ni gargots màgics, com te dius.*

J. V. Foix
Tocant a mà...